

Hồi Thứ Chín

VẠN NIÊN CỐC CỤC DIỆN CHUYỂN XOAY
CHẶNG THU LỢI ANH HÙNG THỌ TỬ

Tất cả đang đi, chợt Đào Gia Từ gắt giọng kêu:

- Chậm đã, Triệu tiểu tử. Muốn thượng sơn, dù chỉ để nhìn thấy khe núi mà theo người đẩy chính là Vạn Niên cốc, thì tuyệt đối không thể nào thực hiện được bằng lối đang do người dẫn đường. Nếu người toan giở trò thì thoát tiên, đừng quên những gì trước lúc đi ta đã nói với người.

Triệu thái đành dừng chân, thoáng quay lại để nhìn Đào Gia Từ, chưởng môn nhân phái Điểm Thương. Nhưng không phải để giải thích hoặc tỏ ra khiếp sợ lão, trái lại Triệu Thái vừa cười lạt vừa mai mỉa hỏi lão:

- Nhưng trong lời Đào chưởng môn vừa thốt ra có đề cập và gọi tại hạ là người dẫn đường? Vậy để làm tròn phận sự, tại hạ có một đề xuất là phiên Đào chưởng môn kể từ lúc này nên ngậm miệng lại thì hơn. Còn như không thích, được, Đào chưởng môn thay tại hạ, làm người dẫn đường nha? Sao?

Mụ Lan Hoa Hàm Tiểu liền cười cười, nói xen vào:

- Thôi nào, Đào chưởng môn. Và cũng chẳng ai dám ra lệnh cho Đào chưởng môn ngậm miệng đâu. Bất quá ý của Triệu tiểu tử trách Đào chưởng môn là đúng, xin cứ để tiểu tử đưa đường, còn chúng ta chỉ có việc theo chân mà thôi. Vì dù sao tiểu tử là bức tàng đồ và ngược lại tàng đồ Vạn Niên cốc cũng chính là gã.

Quách Phú Dĩ vẫn cứ mang sắc mặt tái nhợt, do mất khác nhiều máu huyết kể từ khi bị Đào Gia Từ, người cùng phe, dùng kiếm đoạn lìa cánh tay tả. Dù thế, họ Quách vẫn không thay đổi tính khí nham hiểm với nhiều tâm cơ thủ đoạn khó ngờ. Và Quách Phú Dĩ chợt bảo:

- Văn bối có thể tự đi một mình, không cần phiên Đào chưởng môn dìu đỡ nữa. Ngược lại, nếu vẫn ngại gã họ Triệu giở trò, sao Đào chưởng môn không nhanh chân lên, cứ đi ngay phía sau gã để đề phòng vạn nhất?

Đang đi ngay phía sau Triệu Thái và Lý Nghi. Và vì nghe Quách Phú Dĩ có những lời này, Lý Nghi hậm hực quay lại nhìn họ Quách:

- Người đừng ngỡ ta không biết người đang có những toan tính gì. Nhưng không sao, ta sẵn sàng nhường bước cho Đào chưởng môn đi ngay phía sau Triệu Thái đúng như ý người. Tuy nhiên, ta cũng xin có lời cảnh báo là nếu

Đào chưởng môn tỏ ra độc ác, hạ thủ Triệu Thái ngay khi phát hiện lối dẫn vào Vạn Niên cốc thì ngược lại ta cũng ngay lập tức tổng tiến người vào Quỷ Môn Quan. Đừng nghĩ ta không dám hoặc không đủ bản lĩnh thực hiện đúng như lời.

Chợt Đào Gia Từ phì cười, đồng thời cùng đưa Quách Phú Dĩ tiến lên, cả hai ngang nhiên đi ngay phía sau Triệu Thái. Đào Gia Từ bảo:

- Hạ thủ Triệu tiểu tử là điều ta chưa hề nghĩ đến. Nhưng để ngăn ngừa Lý Nghi người có thể hạ thủ Quách Phú Dĩ. Ha ha... phiền Lý Nghi người đi xuống phía cuối hàng cho. Đồng thời ta vẫn luôn ở bên Quách Phú Dĩ.

Bị Đào Gia Từ lấn lướt, Lý Nghi đành miễn cưỡng lùi về phía cuối cùng. Dù thế, lúc tin chắc chẳng bị ai nhìn thấy, Lý Nghi chợt điểm một nụ cười hài lòng, không những thế mà còn háng giọng, gọi Triệu Thái:

- Như thế cũng được. Đi đi, Triệu huynh đệ.

Triệu Thái vừa bước đi tiếp vừa ném cho Đào Gia Từ một câu dò hỏi:

- Tại hạ đi tiếp được chưa? Mà này, đi phía sau tại hạ thì cứ đi, chỉ mong là đừng bao giờ lập lại thái độ như lúc nãy nữa, được chứ?

Đào Gia Từ cười lạnh:

- Ta tự hứa sẽ không nói gì miễn là người luôn làm tròn phận sự đưa đường. Đi đi.

Vì đã đến chân núi gồm toàn loạn thạch lớn có nhỏ có nằm chất chồng lên nhau thật cao, tạo nhiều khe hở hoặc các lỗ hổng tương tự những động khẩu có mức độ nông sâu không chỉ khác nhau và còn khó đoán, nên trước khi tự chui vào một trong những động khẩu như thế, Triệu Thái lần đầu tiên chịu hạ cố giải thích:

- Dựa vào bức tàng đồ đã được tại hạ ghi nhớ nằm lòng, thì Vạn Niên cốc chắc chắn chỉ có duy nhất một lối xuất nhập. Và dĩ nhiên không thể nào từ cao trên đỉnh mạo hiểm nhảy xuống đến tận đáy khe núi như lâu nay ai trong chư vị cũng nghĩ. Nhưng vì chỉ có một mình tại hạ là ghi nhớ và am hiểu lối xuất nhập nên không thể không dặn chư vị một câu, đấy là đừng tháo thử hoặc manh động tự ý tách khai và không theo chân tại hạ. Và lời dặn này có hiệu lực kể từ bây giờ. Đi nào.

Triệu Thái hơi cúi thấp đầu khi đặt bước chân đầu tiên vào động khẩu.

Đào Gia Từ tuy không tỏ ra vội nhưng đã lập tức di chuyển theo sát sau lưng:

- Ta quyết chẳng rời mắt khỏi ngươi. Đây là lời dặn của ta, hy vọng không quá thừa với ngươi. Mau tiếp tục đi.

Động khẩu rất sâu và quanh co nhưng may thay chưa hề có lối rẽ nào bất chợt. Thế nên đoàn người gồm đủ mười cứ rông rấn nối tiếp nhau chui càng lúc càng sâu tít vào lòng núi.

Chợt có tiếng Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cất lên, tạo âm ba vang vang sau nhiều lượt va đập vào đá cơ hồ bao phủ tứ bề:

- Dù chui vào đã sâu nhưng vẫn có ánh sáng mờ mờ soi lối, có phải chỉ cần theo mãi lối này là đến trũng núi gọi là Vạn Niên cốc?

Biết rõ đây là câu hỏi dành cho ai, lập tức Triệu Thái đáp lời:

- Nếu dễ như vậy thì cần chi lưu lại hẳn một bức tàng đồ, trong đó khắc họa rõ đâu là chỗ cần rẽ và rẽ theo lối nào? Xin hãy yên tâm vì tại hạ chưa đến nỗi ngu xuẩn muốn tự hủy sinh mạng bản thân hiện đang như chỉ mảnh treo chuông đâu.

Đào Gia Từ hiểu ngay Triệu Thái muốn ám chỉ điều gì:

- Người vẫn luôn ghi nhớ điều đó cũng tốt. Và thú thật, do thừa biết lối xuất nhập dẫn vào Vạn Niên cốc không hề dễ như từ lúc đầu cho đến tận bây giờ, thế nên tự thân ta cũng luôn tự nhủ là cần phải biết quý trọng sinh mạng người như chính sinh mạng ta. Người yên tâm rồi chứ?

Triệu Thái bật cười:

- Tại hạ chỉ nói như vậy thôi. Chứ kỳ thực tại hạ tự biết chẳng một ai trong chư vị một khi đã lọt vào đây lại tùy tiện dám hạ sát tại hạ. Trong khi đó, ngược lại thì đúng hơn, kể từ lúc này trở đi chính sinh mạng chư vị đang nằm trong tay tại hạ đấy. Xem đây. Ha ha...

Và Triệu Thái chợt dịch người chuyển hướng, ngoặt một cách đột ngột về phía tả, là nơi có một ngách đá thật khuất chẳng một ai ngoài Triệu Thái hoặc kịp phát hiện hoặc biết rõ sẽ có một ngách đá như thế.

Động thái của Triệu Thái làm cho Đào Gia Từ là nhân vật đầu tiên vì giật mình nên lập tức đưa Quách Phú Dĩ cũng ngoặt theo. Và lão quát:

- Người đã chán sống thật ư?

Và cũng như họ Đào, bảy nhân vật ở phía sau đa phần vì sợ bị bỏ rơi nên cũng vội đến cuống cuồng cùng ngoặt người bám theo.

Khi đó, vì vẫn có ánh sáng mờ mờ nên ai ai cũng thấy Triệu Thái đã dừng lại. Không do tự ý mà là bị Đào Gia Từ dùng đầu mũi kiếm chong thẳng vào tâm thất Triệu Thái.

Tuy nhiên ở Triệu Thái không hề có dấu hiệu sợ hãi. Trái lại, có lẽ chờ khi mọi người đã cùng tiến vào đông đủ, ở Triệu Thái liền xuất hiện nét ngạo nghễ cùng nụ cười nửa miệng thật ngạo mạn:

- Muốn giết tại hạ ư? Được thôi, nhưng trước hết lão và mọi người đã nhìn lại xung quanh chưa? Ở đây có tất cả chín lối, trong đó chỉ có một để quay ra và một để tiếp tục đi cho đến tận Vạn Niên cốc. Từng người trong chư vị liệu biết chọn lối nào? Hoặc giả ngay lúc này đủ muốn quay ra thì vị tất ai trong chư vị có còn nhớ một cách chuẩn xác đâu là hướng đưa chư vị cùng ngoặt vào đây với tại hạ.

Mọi người đều đã đang nhìn quanh và sau cùng tất cả đều kinh ngạc đến bàng hoàng khi nhận ra sự thật không chỉ đúng như lời Triệu Thái vừa nói mà còn quái lạ hơn thế thập phần. Đấy là chín lối đi quanh họ đều có hình dạng vẻ ngoài cơ hồ tương tự nhau, trong nhất thời thật khó phân biệt những điểm khác nhau thế nào cũng có giữa chúng.

Và vì cùng nhìn quanh, cùng xoay người đảo mắt để lần lượt nhìn đủ chín lối, thế nên tất cả đều vô tình để bản thân bị mất phương hướng. Hạ Trúc Đào thì thầm hỏi mục Lan Hoa Hàm Tiểu:

- Liệu tử có thật sự ghi nhớ đâu là lối chúng ta vừa tiến vào?

Lan Hoa Hàm Tiểu phu nhân thở dài:

- Ta đã hoàn toàn mất phương hướng, cho dù trước đó có cẩn thận vạch chân lên đất để đánh dấu. Nhưng bây giờ kể như vô dụng.

Đào Gia Từ chợt gằn giọng và cố tình chích nhẹ mũi kiếm ra phía trước, cho chạm vào da thịt xuyên qua lớp y phục của Triệu Thái:

- Ta hứa sẽ không gây tổn hại cho người nếu chấp thuận điểm chỉ đâu là lối cần thiết duy nhất để đi đến Vạn Niên cốc.

Triệu Thái nhún vai:

- Thì lão cứ hạ kiếm xuống đã. Há lẽ sợ tại hạ lén chạy đâu đó mất biệt trong khi quanh đây có đến những bảy tám cao thủ đều có bản lĩnh cao minh hơn bộ phận ư?

Đào Gia Từ liền thu kiếm về, đồng thời cũng gắng gượng buôn ra tiếng cười nhạt cho dù không đạt lắm:

- Tại sao ta sợ một khi ở đây còn có Hạ Trúc Đào cô nương lúc nào cũng phóng hạ Tiểu hồng xà hầu đối phó nếu người toan giở trò? Nào, giờ thì chịu khí nói hay không?

Triệu Thái được tự do, chột cố tình ném cho Lý Nghi một cái nhìn hữu ý, sau đó mới nói:

- Hãy ghi nhớ, ở lối đi có một mẩu đá nhỏ nhô ra ở bên ngoài chính là lối duy nhất quay trở ra ngoài.

Mọi người cùng đảo mắt nhìn một lần nữa, chú ý là tìm kiếm xem ở lối nào trong chín lối đang có một mẩu đá nhỏ nhô ra như lời Triệu Thái vừa điểm chỉ.

Riêng Lý Nghi thì không một lần kiếm tìm. Bởi vì gã đã nhận cơ hội này, vừa nhìn vừa lặng lẳng dùng cái gậy đầu thật khế, ra hiệu cho Triệu Thái.

Chính lúc đó, Triệu Thái cũng khế hít vào một hơi thật dài, một tư thế chuẩn bị như sắp sửa thực hiện một hành vi nào đó, chột có tiếng của một trong nhị lão Thanh Thành hô hoán thật khẩn trương:

- Có người? Ở lối này! Chao ôi, nhanh lên. Nếu không chúng ta sẽ chậm chân và đừng mong có cơ hội chiếm hữu một trong những tuyệt học ở Vạn Niên cốc.

Và vù một tiếng, một trong nhị lão Thanh Thành đã lập tức lao vọt người vào lối đó mất hút.

Những người còn lại dù đang nôn nóng, chỉ muốn dợm chân sẵn sàng lao theo nhưng do phần nào còn nghi ngại nên không hện mà đồng cùng quay đầu lại nhìn và chờ Triệu Thái thế nào cũng có phản ứng nào đó.

Do ai ai cũng chú mục nhìn, khiến Triệu Thái nhẹ thở ra, kể như trút bỏ mọi chuẩn bị nhưng không còn cơ hội thực hiện nữa. Đồng thời Triệu Thái cũng miễn cưỡng cười, vừa nhìn Lý Nghi vừa lắc đầu đáp lại bao ánh mắt dò hỏi của mọi người:

- Lối đó là tuyệt lộ, cũng giống như sáu lối khác nữa ở quanh đây. Tóm lại, nhị lão Thanh Thành kể như đã có một vĩnh viễn không thể quay lại. Vĩnh viễn. Thật đấy.

Lão còn lại biến sắc:

- Người am hiểu tàng đồ, nếu muốn, lão phu không tin người chẳng có cách giúp huynh đệ lão phu sớm cùng nhau hội ngộ.

Triệu Thái nhìn quay:

- Tàng đồ chỉ khắc họa rõ đâu là lối dẫn nhập Vạn Niên cốc, quyết chẳng ai phí công vừa dò xét vừa lưu lại cách thức di chuyển ở các lối đã biết một cách chắc chắn là tuyệt lộ. Chư vị liệu có tin lời nói này của tại hạ chẳng?

Hoặc giả chấp thuận sao cho tại hạ đáp ứng, thử mạo hiểm một lần, chỉ là giúp nhị lão Thanh Thành có cơ hội gặp lại?

Gia Lại Hậu Tuyết Châm Nhiếp Hồn bật cười:

- Nếu nhị lão muốn cùng nhau hội ngộ thì ở đây quyết chẳng ai ngăn cản, cứ để nhị lão tha hồ đi vào chung một lối. Ta nói đúng không lão Đại Trác Mậu Bình, cả Lan Hoa Hàm Tiểu phu nhân nữa, hãy nói xem nào. Ha ha...

Mụ Lan Hoa cười phụ họa:

- Nhị lão vốn có mấy mươi năm thâm tình huynh đệ, được rồi, hãy để nhị lão tự quyết định theo ý họ. Phần bọn ta vẫn tạm thời đi theo sự điểm chỉ của Triệu tiểu tử mà thôi. Ha ha...

Lão còn lại của nhị lão Thanh Thành liền thở dài, miễn cưỡng nói xuôi theo ý của mọi người:

- Thôi cũng đành vậy. Và sau này lão phu quyết quay lại tìm cho kỳ được huynh đệ của lão phu.

Chợt có tiếng Đào Gia Từ vụt gắt:

- Đứng lại. Sao người chưa gì đã dám tùy tiện bỏ đi?

Tất cả đều giật mình. Nhưng khi nhìn lại, ai cũng thấy không những Triệu Thái vẫn còn ở cạnh họ mà ngược lại chỉ thiếu vắng mỗi một người, đó là Quách Phú Dĩ.

Và mọi người còn giật mình nhiều hơn khi phát hiện có tiếng gọi của họ Quách vang ra từ một lối trong tất cả chín lối quanh đó. Và là tiếng Quách Phú Dĩ gọi Đào Gia Từ:

- Đào chưởng môn mau vào đây? Nhanh lên nào.

Tiếng gọi quá khẩn trương của Quách Phú Dĩ khiến một bên mặt của Đào Gia Từ cứ giật giật thật là kỳ quặc.

Sau cùng, mọi người đều rõ đấy là vì Đào Gia Từ quá lo cho họ Quách, nửa muốn đi theo tiếng gọi như là cầu cứu của họ Quách nửa lại không nỡ bỏ qua cơ hội sắp được cùng Triệu Thái và mọi người đi vào Vạn Niên cốc. Hướng hồ tự Đào Gia Từ cũng rõ hễ lo cứu nguy cho Quách Phú Dĩ thì kể như là tự dẫn thân vào tuyệt lộ, giống như một trong nhị lão Thanh Thành lúc mới rồi.

Thế nên, Đào Gia Từ chợt có quyết định là đột ngột lại chong kiếm vào tâm thất Triệu Thái:

- Nói mau, lối Quách Phú Dĩ vừa tùy tiện tiến vào là phải hay không phải lối dẫn nhập Vạn Niên cốc? Đừng để ta phải hạ sát người?

Bỗng có tiếng Quách Phú Dĩ lại vang ra:

- Sao Đào chưởng môn chưa vào? Nhanh lên và đừng ngỡ vẫn bối đang gặp nguy.

Câu nói của họ Quách thoát tiên gây ngỡ ngàng cho tất cả mọi người, khiến thanh kiếm trên tay Đào Gia Từ cũng chùng lại và buông xuống rời khỏi người Triệu Thái.

Sau đó, như ý nghĩ thì từ câu nói của họ Quách đã thấm vào tận tâm tưởng của mọi người thì phải. Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình vụt cười vang:

- Còn chờ gì nữa, lão nhĩ? Hay lẽ lão nhĩ vẫn chưa hiểu tiểu tử họ Quách đã tìm thấy gì hay sao? Mau vào nào. Ha ha...

Đào Gia Từ cũng đã tự thấu hiểu, lập tức loang nhanh thanh kiếm, quét thành một vầng kiếm quang, vừa chặn lối mọi người vừa để một mình ung dung lao thật nhanh vào lối đã hai lần có tiếng của Quách Phú Dĩ gọi ra:

- Không ai được vào, trừ phi muốn nạp mạng dưới kiếm của bốn chưởng môn. Lui!

"Ào..."

Những ai chực dậm bước lao đi đều bị vầng kiếm quang của Đào Gia Từ làm chùn bước. Nhưng sau đó, khi thấy bóng dáng Đào Gia Từ đã mất hút. Song Sát Nhiếp Hồn chợt nhìn nhau, cùng ra hiệu để rồi cùng nhau nhất loạt bám theo họ Đào.

Cả hai vừa lao đi vừa tận lực hét mạnh chưởng ra phía trước ngăn ngừa mọi bất trắc:

- Đi nào, lão đại!

"Vù..."

"Ào..."

Tiếp theo cơ hồ bèn gót Song Sát là lão Thanh Thành và mụ Lan Hoa Hàm Tiểu cùng động thân một lượt.

"Vút!"

"Vút!"

Sau nữa là đến Lý Nghi.

"Vút!"

Triệu Thái thất kinh, vội gọi:

- Đừng vào đó. Mau đứng lại nào. Ôi...

Và có lẽ vì không kịp ngăn cản Lý Nghi, Triệu Thái hối hả lao theo, không nhận thấy vẫn còn Hạ Trúc Đào dù là nhân vật cuối cùng nhưng cứ tùm tùm cười và lảng lạng lao sát theo ngay sau phía Triệu Thái.

“Vút!”

Khi đến nơi, một quang cảnh thật kỳ lạ ngay lập tức đập vào mục quang Triệu Thái. Đây là cảnh mọi người, những ai đặt chân vào đây trước Triệu Thái, đều ngậy người và nhìn chú mục vào chỗ do mỗi người tự chọn riêng cho bản thân.

Triệu Thái thấy vậy vội lảng lạng nhìn quanh.

Tất cả đang hiện diện ở một lòng thạch động thật rộng. Và ở các vách đá tứ bề không hiểu sao lại hiện hữu nhiều huyết khẩu, lõm sâu hoặc nông hơn vào các vách đá. Ở mười mấy huyết khẩu như thế, ngay lúc này là các bộ cốt khô đang tư thế ngồi. Những nhân vật từng là chủ nhân của mười hai bộ cốt khô có lẽ chết đã rất lâu, thế nên kể cả y phục của họ cũng chẳng còn.

Chợt có người lên tiếng, dù nói thật khẽ vì đang đứng ngay phía sau Triệu Thái nhưng vẫn tình cờ làm phá đi sự tĩnh lặng bất ngờ đang hiện hữu ở lòng thạch động kỳ quái này. Người đó chính là Hạ Trúc Đào và Hạ Trúc Đào bảo:

- Không nghi ngờ gì nữa, đây là những nhân vật cao thủ trăm năm trước đã đồng loạt thất tung. Hóa ra họ đã cùng tiến vào Vạn Niên cốc thật. Nhưng tại sao không ai trong họ chịu quay lại? Điều gì đã khiến họ chấp nhận cùng lưu lại đây, chọn nơi này làm chỗ táng thân vĩnh viễn? Và đâu là những sở học do họ lưu lại theo lời đồn đại từng lưu truyền trên giang hồ?

Như đã nói, chính sự lên tiếng của Hạ Trúc Đào làm phá tan sự tĩnh lặng đang hiện hữu ở lòng thạch động. Và điều đó vụt hóa thành cơn hỗn loạn khi hầu hết tất cả đều mạnh ai nấy nhảy xổ vào các vị trí có những bộ cốt khô đang tư thế ngồi.

Ai ai cũng háo hức kiếm tìm.

Vì thế, các bộ cốt khô do bị đụng chạm nên đổ xuống, rơi tung tóe.

Sau cùng, vì quyết tìm cho bằng được điều cần tìm, nhất là ở phần nền của huyết khẩu nên bị che khuất bởi các mẫu cốt khô đổ xuống phủ lấp. Những kẻ đang tìm liền thu nhặt để rồi vội vàng ném các mẫu cốt khô đó ra phía sau. Thế nên các mẫu cốt khô càng lúc càng bị vương vãi loạn trên nền thạch động to rộng. Ở đây là một mẫu xương cánh tay, còn lăn lông lốc về các phía của nền thạch động là các khô lâu với ngũ quan từ lâu đã biến thành những hốc sâu hoắm.

Và cơn hỗn loạn biến thành xô xát, giành giật và động thủ khi có bất kỳ ai trong họ chợt phát hiện một mẫu di vật nào đó có thể là di vật võ công nhất là đối với người ở gần bên cạnh vì tình cờ nhìn qua và phát giác nên ngỡ đây là vật cần giành giật để tranh đoạt.

Đầu tiên là Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình do phát hiện lão Thanh Thành lén nhét một mẫu vật vào người. Trác Mậu Bình bật lao qua và quát:

- Lão toan độc chiếm ư? Không dễ như thế đâu. Đỡ!

“Ào!”

Lại thêm một cặp nữa, đây là hành vi thâm lén gì đó của mục Lan Hoa Hàm Tiểu bị Đào Gia Từ phát hiện.

Đào Gia Từ cười lạnh và bật kiếm:

- Phu nhân vừa thu giữ vật gì vậy? Tốt nhất hãy nên để đào mỗ có cơ hội nhìn qua. Đưa đây nào.

“Vù!”

Rồi lại đến lượt hành vi của Quách Phú Dĩ bị Lý Nghi phát giác:

- Người là người tiến vào trước tiên, dĩ nhiên đã thủ đắc khá nhiều. Sao vẫn tham lam muốn kiếm thêm, chẳng nhân nhượng nhường phần người khác? Hãy ngoan ngoãn giao tất cả ra đây.

Tiếng quát của Lý Nghi làm thức tỉnh nhiều người. Và lập tức, Quách Phú Dĩ cùng lúc bị nhiều cao thủ vây chặt. Họ Quách khiếp đảm vội kêu:

- Đào chưởng môn!! Ôi...

Đào Gia Từ lập tức bật lao đến tận chỗ Quách Phú Dĩ, cũng là cơ hội cho mục Lan Hoa Hàm Tiểu hợp với mọi người, cùng vây hãm Đào Gia Từ và Quách Phú Dĩ.

Chỉ khi đó, vì quá hiếu kỳ, đến lượt tiểu tử vừa đi vòng quanh khắp các vách thạch động vừa đưa mắt dõi nhìn vào từng huyệt khẩu, khó có thể biết đâu là huyệt khẩu đã có một bộ cốt khô chiếm ngụ, chọn làm chỗ táng thân, vì tất cả đã bị ném vương vãi ra ngoài.

Và ở một huyệt khẩu như thế, Triệu Thái vụt ngậy người nhìn sững sờ.

Vẫn luôn lảng lạng bám sát theo sau Triệu Thái là Hạ Trúc Đào. Thế cho nên Hạ Trúc Đào cũng trông thấy mọi điều Triệu Thái đang nhìn. Và còn hơn như vậy nữa, ngay khi thoát nhìn rõ. Hạ Trúc Đào vụt kêu:

- Thật không ngờ Huyết Ảnh Nhân – Ma vương Huyết Ma Ảnh cũng từng táng mạng ở đây.

Tiếng Hạ Trúc Đào kêu lập tức có tác động như tiếng sấm nổ ngang tai mọi người đương diện ở cục trường.

Đứng gần Triệu Thái và Hạ Trúc Đào là Tuyết Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu. Vì thế Gia Lại Hậu cũng là người đầu tiên lao vọt đến với tư thế sẵn sàng gây sự và giao thủ cùng bất kỳ ai dám ngăn cản:

- Tiểu tử thói tha mau tránh ra. Nếu không thì đừng trách ta độc ác.

“Vụt!”

Triệu Thái giật mình, nhờ đó nhớ lại thực tại. Và khi thấy Tuyết Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu cứ lừng lững lao ào đến. Triệu Thái lo lắng, vội dịch người nhảy tránh qua một bên.

Tiếp đó, Đào Gia Từ, Lan Hoa Hàm Tiểu, lão Thanh Thành và Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cũng cuống cuống lao ào đến, mạnh ai nấy xô đẩy chen lấn nhau, miễn sao kịp có mặt ở chính huyết khẩu đấy và đừng quá chậm chân so với mọi người.

Mục kích cảnh này, Hạ Trúc Đào cũng nhảy lùi lại, miệng bật cười khúc khích:

- Mọi người đừng quên sở học Huyết Ảnh Nhân chỉ mới cách nay bảy năm đã từng là sở hữu của giáo chủ Thạch Quy Giáo. Thế cho nên ở đây chỉ có lưu tự của Ma vương Huyết Ảnh mà thôi. Nào có gì cho mọi người tranh nhau thật khiếp chưa?

Gia Lại Hậu cũng trở thành nhân vật đầu tiên thừa nhận sự thật này, qua thái độ tử nhảy dựng lên và lùi nhanh qua một bên:

- Quả thật chỉ có lưu tự của lão Ma vương từ trăm năm trước. Hừ, ai muốn xem cứ xem. Phần ta thì không cần.

Nhờ Gia Lại Hậu đã lùi tránh sau đó đến lượt những nhân vật khác cũng vì thất vọng cùng lùi cả nên đến lần Lý Nghi ung dung nhìn tận mắt đọc từng chữ:

“Cửu Hàn Bắc Hải ráp tâm lập mưu, định một phen nhất võng dả tận, đến cả lão phu cũng suýt uổng mạng. Nhưng không may cho chúng, công phu Cửu Hàn hợp một tuy là đại khắc tinh khiến tất cả cơ hồ thảm tử thì nào hay lại là điểm khởi phát đánh thức tâm linh lão phu. Tự biết tội từng do bản thân gây ra, lão phu nguyện đem sinh mạng này đánh đổi cùng Cửu Hàn Bắc Hải, một là đòi lại công bằng cho bao anh hùng bằng hữu đột thảm, hai là giúp võ lâm Trung Nguyên tiêu trừ đại họa nhất định sẽ đến từ Bắc Hải xa xôi. Vài hàng cần bút thay lời tạ tội cùng trăm ngàn đồng đạo võ lâm.

Ma vương Khắc Phục Nhân lưu tự”

Ngay khi Lý Nghi dứt lời, bất luận ai cũng nghe rõ, dù có dịp đọc qua như Triệu Thái - Hạ Trúc Đào hoặc chỉ có cơ hội nhìn thoáng qua nhưng chưa kỹ lắm, thì lúc này tất cả đều thờ người ngẫm nghĩ.

Và ắt hẳn càng nghĩ càng thấm hiểu, lão Thanh Thành chợt thở hắt ra:

- Nếu căn cứ theo những lưu tự này thì trăm năm trước dẫn dụ nhiều cao nhân các phái cùng đến đây để hạ độc thủ chính là Cửu Hàn Bắc Hải. Nhưng đây là nhân vật nào? Sao lão phu nay đã ngoại thất tuần vậy mà chưa được một lần được nghe bất kỳ ai trước đó đề cập đến nhân vật này?

Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cũng được dịp lên tiếng:

- Cũng có thể Cửu Hàn Bắc Hải gồm những chín nhân vật. Bằng không, nếu chỉ là một e chưa đủ thực lực hoặc bản lãnh dẫn dụ cùng một lúc những ngàn này cao thủ và trong đó lại có cả Ma vương Huyết Ma Ảnh đang thời cực thịnh mặc tình gieo rắc tai họa khắp võ lâm.

Quách Phú Dĩ chợt đổi hướng suy nghĩ của mọi người:

- Ma vương sao lại thụ danh là Khắc Phục Nhân? Tại hạ nhớ từng nghe nói Ma vương không hề có tính danh này.

Mụ Lan Hoa Hàm Tiểu cười cười:

- Dĩ nhiên đấy không phải tính danh thật của Ma vương. Còn vì sao lại cố ý thụ danh này ư? Hãy nhớ lại một trong những câu do Ma vương lưu tự. Công phu Cửu Hàn lại là nguyên nhân đánh thức tâm linh lão Ma vương. Từ đó có thể đoán thêm công phu Huyết Ảnh Nhân đã chẳng còn phủ mờ lý trí, biến Ma vương thành đại sát tinh cuồng sát giết người không gớm tay nữa. Và vì đã tỉnh lại, đã hối hận sau bao tội ác từng rắc gieo. Ma vương quyết thụ danh là Khắc Phục Nhân, ý mong tỏ bày sự kiện đã có cơ hội trở lại làm người.

Lý Nghi gật đầu:

- Cũng có thể đoán thêm Khắc Phục Nhân vì trở lại làm người nên quyết dùng toàn bộ bản lãnh của Ma vương, đuổi theo và đã tận diệt Cửu Hàn Bắc Hải, vừa báo thù cho bao nhân mạng uống tử ở đây, vừa giúp võ lâm tiêu trừ đại họa lẽ ra đã phải diễn khai. Đào Gia Từ cũng trầm tư nghĩ ngợi không kém:

- Nhất định sự việc xảy ra trăm năm trước phải là thế. Vì bằng chứng là mãi cho đến tận hôm nay vẫn chưa bất luận nhân vật nào nghe nói đến bốn chữ Bắc Hải Cửu Hàn.

Chợt Tuyệt Châm Nhiếp Hồn Gia Lại Hậu buột miệng kêu:

- Những đâu là địa điểm diễn khai trận tử đấu giữa Ma vương và Cửu Hàn Bắc Hải? Liệu có ở gần đây chăng? Là một nơi nào đó đã do giáo chủ Thạch Quy giáo nhờ phát hiện nên tình cờ đắc thủ di học Huyết Ảnh Nhân được chính Ma vương lưu lại.

Lão Thanh Thành chợt nhìn Triệu Thái:

- Biết rõ về Vạn Niên cốc để lập mưu dẫn dụ nhiều cao thủ trăm năm trước, sau đó cố ý lưu lại Vạn Niên cốc tàng đồ, theo lão phu chỉ có thể là Cửu Hàn Bắc Hải. Phải chăng cùng với tàng đồ, tiểu tử ngươi cũng đã sở hữu công phu Cửu Hàn từ Bắc Hải?

Quách Phú Dĩ cũng hướng mắt nhìn thật chú mục vào Triệu Thái:

- Sư phụ của hai chúng ta hầu như đã cùng lúc với giáo chủ Thạch Quy giáo phát hiện di học Ma vương. Vật do sư phụ ẩn giấu ở ngôi hoang miếu nhất định có liên quan đến di học này. Người định sở hữu một mình chăng?

Chợt bị hỏi như thế, nhất thời Triệu Thái lúng túng. Và không ngờ đó lại là nguyên do khiến bao nhiêu nhân vật khác cũng chú mục nhìn mỗi một mình Triệu Thái. Nhưng khi phát hiện kể cả Lý Nghi cũng có ánh mắt nhìn tương tự, một tâm trạng giận không chỗ phát tác chợt xuất hiện trong Triệu Thái. Thế là Triệu Thái vỡ lẽ, vụt cười vang:

- Thôi nào, thà chư vị muốn gì nói thẳng ra là hơn, thay vì giả vờ dùng thủ đoạn này toan làm khó tại hạ. Phải chăng tại hạ nên có lời cung hỷ vì từng người trong chư vị đã có những thủ đắc riêng và bây giờ chỉ muốn mau chóng quay trở ra sao cho thật an toàn? Nếu là vậy, Ha ha... xin thú thật tại hạ dù am hiểu tường tận tàng đồ vẫn chẳng dám quả quyết bất kỳ điều gì. Hay là chư vị cứ hạ sát tại hạ, sau đó tha hồ tìm cách tự thoát ra?

Lời của Triệu Thái làm ai cũng động tâm. Họ nhìn quanh và phát hiện ở ngay lòng thạch động này nếu không đủ chín thì cũng là năm bảy lối đi tuy khác nhau về vị trí nhưng hầu như khá giống nhau về hình thể bên ngoài.

Lan Hoa Hàm Tiểu rúng động:

- Nếu lời của ngươi là sự thật. Chao ôi, đâu là lối có thể quay trở ra chỗ lúc này?

Quách Phú Dĩ cũng bối rối. Nhưng càng như thế họ Quách càng hậm hực:

- Triệu Thái ngươi nói dối. Vì cho dù điều này không khắc ghi trong tàng đồ thì bản thân ngươi do là người vào đây sau, lẽ nào không cẩn trọng hoặc đánh dấu hoặc ghi nhớ địa hình phòng cho lúc quay trở ra.

Đào Gia Từ tỉnh ngộ, liền cười lạt và tiến lại gần Triệu Thái:

- Hoặc người có đề xuất gì hầu sau đó ứng thuận giúp bao nhiêu người đây quay trở ra?

Vừa dứt lời thì cũng là lúc Đào Gia Từ xuất kỳ bất kỳ chộp vào Triệu Thái.

“Vù...”

Do bị bất ngờ, nhất là do bản lĩnh thật sự quá kém so với Đào Gia Từ, thế nên chỉ chớp mắt Triệu Thái đã bị Đào Gia Từ chộp giữ chế ngự.

Chỉ lúc này Hạ Trúc Đào mới lên tiếng:

- Đừng gây khó khăn làm người, trừ phi Đào chưởng môn thật sự muốn mất mạng thì cứ tiếp tục hành vi đó, vô tình gây kinh động đến Tiểu hồng xà vẫn đang ẩn phục trong người Triệu Thái. Sao không hỏi bốn cô nương để được điểm chỉ lối quay trở ra?

Mụ Lan Hoa Hàm Tiểu liền có cảm giác vừa nhẹ vừa tỉnh cả người:

- Hay lắm, tỷ cũng nhớ rồi, chính hảo muội muội mới thật sự là người sau cùng đặt chân đến đây. Và nếu vậy, thời cơ kể như đang ở trong tay tỷ muội chúng ta. Hay lắm. Hay lắm.

Hạ Trúc Đào đưa mắt tuần tự nhìn từng người đương diện:

- Ý của tỷ là thế nào khi bảo thời cơ đang ở trong tay hai chúng ta?

Mụ cười cười và cũng nhìn quanh như Hạ Trúc Đào:

- Hảo muội muội thôi đừng giả vờ nữa. Trái lại hãy thể hiện sự thông tuệ từng được a di của tỷ vì đặc ý nên chỉ truyền thụ toàn bộ y bát cho muội muội. Hay là cứ phó giao cho tỷ, bất luận ai nếu muốn được muội điểm chỉ lối thoát ra ngoài thì dù nhiều dù ít cũng nên lưu lại phần nào đó những gì họ nhờ nhanh chân hơn nên đặc thủ nhiều hơn tỷ. Nghe được chứ?

Nhưng thái độ của Hạ Trúc Đào thật lạ kỳ và thoát tiên là nhún vai:

- Trong số đó dĩ nhiên cũng có Lan Hoa tỷ, đúng không? Và cho dù muội không có ác tâm với tỷ thì cũng vậy thôi, liệu với bản lĩnh của hai tỷ muội ta là có đủ đương đầu với ngân này cao thủ chăng? Trừ phi hành động theo lời tỷ là muội chấp nhận tất cả cùng chịu chết ở đây. Điều này muội không hề nghĩ đến.

Mụ Lan Hoa bối rối:

- Nhưng Đào Gia Từ cùng Quách Phú Dĩ lại là những kẻ thủ đắc nhiều nhất. Hoặc giả tỷ muội chúng ta gọi thêm nữa nhị bằng hữu Song Sát cùng nhập cuộc?

Trảo Thủ Nhiếp Hồn Trác Mậu Bình cười lạt và vặc lại:

- Để sau khi gây khó dễ cho họ xong, sẽ đến lượt phu nhân nêu yêu sách với huynh đệ ta ư? Đừng quá mơ mộng.

Hạ Trúc Đào mỉm cười:

- Đấy, tỷ thấy chưa? Và không khéo, có lẽ cả tỷ nữa, sẽ cùng mọi người hợp lực, quay trở lại đối phó một mình muội, uy hiếp muội phải chỉ cách thoát ra. Vì tự thâm tâm tỷ ắt hẳn vẫn luôn ghi nhớ và vẫn thâm đố kỵ muội, dựa theo lời tỷ vừa vô tình khen tặng sự thông tuệ của muội. Xin đừng xui đại muội như thế.

Đào Gia Từ lần đầu nở nụ cười hòa nhã với Hạ Trúc Đào:

- Hạ cô nương nhất định chẳng ngẫu nhiên trở thành người chậm chân và bước vào đây sau cùng. Hành vi quá đỗi cẩn trọng của Hạ cô nương khiến Đào mỗi ít nhiều cũng tâm phục khẩu phục. Thế này vậy, nếu được Hạ cô nương điểm chỉ lối quay trở ra, chỉ cần ra đến chỗ lúc này thôi, thì đây là thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm, đích thực là di vật của tệt phái vừa mới được thu hồi, Đào mỗi nguyện trao tặng, gọi là đáp lại mỹ ý của Hạ cô nương.

Hạ Trúc Đào khước từ:

- Bốn cô nương chỉ mong đừng bị bao nhiêu người đây trở mặt và uy hiếp sinh mạng là đủ. Nào dám nhận tặng vật cũng là di vật của quý phái Điểm Thương vừa được Đào chuởng môn thu hồi. Xin yên tâm và đừng quá nghi ngờ. Trái lại cứ đi theo bốn cô nương là tất cả sẽ được toại nguyện.

Dứt lời, Hạ Trúc Đào quay người, chọn một lối đi duy nhất để đi trước mọi người. Đào Gia Từ nhanh chân bám theo, còn cố ý nhét thanh Tuyết Nhạn tiểu kiếm vào tay Hạ Trúc Đào:

- Đào mỗi là chưởng môn nhân một phái, điều gì đã hứa quyết chẳng sai lời. Xin Hạ cô nương thu nhận cho.

Đi theo sau Đào Gia Từ là cả một hàng người cùng rông rấn nối đuôi nhau đều bước vội vì sợ bị bỏ rơi.

Cứ như thế được một lúc. Nhiếp Hồn Song Sát bỗng cùng nhau bật cười:

- Vậy là thoát thật rồi. Xin đa tạ Hạ cô nương và hẹn có ngày đền đáp. Cáo biệt. Ha ha...

Cả hai lao đi, biến mất hút vào một trong chín lối đi mà khi này đã được Triệu Thái từng điểm chỉ đâu là dấu hiệu để nhận định chuẩn xác lối thoát ra khoảng không bao la bên ngoài.

Tương tự, Lan Hoa Hàm Tiếu, lão nhân phái Thanh Thành và cả Đào Gia Từ cùng Quách Phú Dĩ nữa đều cười đắc ý khi cùng nhau lao thoát đi thật nhanh theo ngay phía Song Sát Nhiếp Hồn.

Do có quá nhiều những tràng cười lồng lộn làm vánh động nên chẳng ai nghe hoặc phát hiện có tiếng của Triệu Thái vụt kêu học lên đầy uất nghẹn.

Chỉ khi Triệu Thái bỗng khuyu xuống, Lý Nghi và Hạ Trúc Đào nhờ còn lưu lại nên phát hiện sự thể.

Cả hai kinh hoàng, cùng nhìn Triệu Thái.

Triệu Thái đã táng mạng, nhất định phải như thế qua sắc mặt đang tím tái với ngũ quan cơ hồ ở chỗ nào cũng tuôn rỉ máu huyết.

Hạ Trúc Đào khom xuống, đặt tay lên Mệnh môn huyết của Triệu Thái:

- Tâm mạch bị chấn đứt. Hung thủ nhất định là Đào Gia Từ, người duy nhất ở đây có nội lực thâm hậu nhất và luôn hận họ Triệu nhất, kể từ khi đã phải tự tay phế bỏ một chi của Quách Phú Dĩ. Lão thật độc ác.

Sắc diện của Lý Nghi đang mỗi lúc mỗi đỏ hừng hừng vì căm phẫn. Gã cũng khom người xuống nhưng chỉ là để vuốt nhẹ hai mắt cho Triệu Thái:

- Người hãy nhắm mắt yên nghĩ. Vì tiếc thay cục diện chợt biến đổi khiến cả người lẫn ta đều không thể tiến hành như lời mách bảo của người. Và lúc này, với thảm trạng của người ngay bây giờ, ta chẳng còn gì nữa để tin và chờ đợi kỳ tích. Nhưng dù sao, Lý Nghi ta lập thệ sẽ báo thù cho người. Vĩnh biệt.

Hạ Trúc Đào chợt ngẩng đầu nhìn Lý Nghi đầy nghi hoặc:

- Người vừa đề cập đến kỳ tích là thế nào?

Lý Nghi cười lạt và đứng lên:

- Đừng ngỡ ta không biết nguyên do đích thực khiến Hạ Trúc Đào người về sau này hầu như luôn theo sát Triệu Thái như hình với bóng. Người rất thông tuệ khi đoán rằng thế nào Triệu Thái và ta cũng lén bỏ đi theo một lối duy nhất trong tất cả chín lối ở đây. Nhưng giờ thì hết rồi. Triệu Thái đã chết và chưa một ai có thể vẫn toàn mạng sau khi bị nội gia cao thủ như lão họ Đào dùng nội lực chấn đứt tâm mạch. Và khi Triệu Thái không thể sống thì cả ta lẫn người kể như đã thật sự hết cơ hội được Triệu Thái đưa đến một nơi nào đó mà vị tất có ẩn tàng nhiều tuyệt học như ở chỗ lúc này đáng hận thay lại do chính Quách Phú Dĩ phát hiện. Riêng về điều Hạ Trúc Đào người vừa quan tâm hỏi, đừng nghĩ ta ngại, chẳng dám nói sự thật. Hướng hồ đó là điều bản thân ta thoát nghe xong vẫn chẳng thể nào tin. Đó là Triệu Thái có dặn ta, hễ gã bất ngờ bỏ chạy theo lối nào thì bất luận gã có gặp điều bất trắc gì đi nữa, hoặc mệnh hệ có ra sao thì phần ta cứ theo đó tiếp tục mang gã đi. Gã bảo ở bản

thân gã thế nào cũng xảy ra kỳ tích. Người tin chẳng? Nhất là với hiện trạng gã thê thảm như thế này?

Hạ Trúc Đào chấn động, vẫn ngồi, lại tiếp tục đưa mắt nhìn lại toàn bộ hiện trạng quả thật rất thê thảm của Triệu Thái.

Lẽ nào kỳ tích đó là gã dù chết vẫn có cách tự sống lại?

Lý Nghi chẳng lên tiếng nữa, cứ từ từ bỏ đi. Chợt có tiếng Hạ Trúc Đào gọi giật gã lại:

- Người nữ cứ để gã thế này bỏ đi thật sao? Thế mà ta ngỡ giữa người và gã, biết nói thế nào đây, ta ngỡ cả hai đang là ý trung nhân của nhau?

Lý Nghi quay phắt lại:

- Người... cô nương nói như thế là ý gì? Mà thôi, hãy để ta hỏi lại cho đúng hơn. Có phải cô nương nghĩ ta và gã là hai kẻ đồng tính? Hoặc tệ hơn, một trong hai ta phải có ai đó là nữ nhân? Gã ư? Ta không tin. Vì gã bộc lộ nam tính rất rõ. Vậy là ta? Cô nương cho ta là nữ nhân? Nếu là thế, Ha ha... cô nương dám không, ta và cô nương thử một phen cùng nhau mây mưa xem sao? Hay là dễ dàng hơn, ta và cô nương chỉ cần cùng nhau cởi bỏ tất cả y phục? Cứ như thế nha, chắc chắn cô nương sẽ rõ đâu là sự khác biệt giữa nam và nữ và không thể chỉ dựa theo vóc dáng bề ngoài. Thế nào?

Hạ Trúc Đào tuy nghe nhưng chỉ thoáng nhăn mặt và sau đó là cười khẩy:

- Người đừng giả vờ nói cứng với ta. Vì kỳ thực, dù người cố tình cải dạng như thế nào đi nữa thì hình thể cùng vóc dáng nữ nhân của người vẫn cứ lộ lộ, ai lại không nhận biết.

Ly vạt ưỡn ngực, quay trở lại và cố tình tiến đến thật gần Hạ Trúc Đào:

- Có thể cô nương nói đúng, vóc dáng của ta đâu chỉ khiến một mình cô nương lầm nghĩ là nữ nhân. Triệu Thái đã từng nghi, nhờ đó cũng từng minh bạch đã lầm lẫn như thế nào. Và bây giờ, nếu cô nương thật sự chẳng ngại câu nam nữ thọ thọ bất tương thân, thì đây, cô nương hãy tùy tiện sờ chạm và tìm cho được đôi nhũ hoa của ta. Tìm đi. Sao vậy? Hãy tìm đi nào, hãy chạm thẳng tay vào da thịt ta và tìm xem có nhũ hoa như bọn nữ nhân cô nương chẳng? Tìm đi.

Do Hạ Trúc Đào mãi ngại nên không chịu thực hiện. Lý Nghi bèn chộp tay Hạ Trúc Đào và cố cắn thật nhanh vào tận bên trong phần ngực áo của gã.

Hạ Trúc Đào lập tức giật tay về, nhân đó vô tình cả hai diễn khai sự giằng co, sau biến dần thành trận tỷ đấu cầm nã và kết quả làm Hạ Trúc Đào giật mình rúng động:

- Úy, bản lãnh người rất lợi hại, không hề tầm thường như người vẫn cố tình làm cho mọi người tin? Phải chăng đây mới là nguyên do khiến môn chủ Không Không môn hạ lệnh tập nã người?

Lý Nghi có đôi tay rất linh hoạt với những chiêu cầm nã càng lúc càng dồn Hạ Trúc Đào vào thế bị động. Và đột ngột gã ngừng tay thu chiêu:

- Nhưng ta vẫn ngại độc môn của cô nương. Nếu không, hừ, chỉ cần ba chiêu như mới rồi ta đã có ít nhiều là hai cơ hội hạ sát thủ. Cô nương hãy nên tin đó là sự thật thay vì mãi hồ nghi rồi tự chuốc họa vào thân. Cáo biệt!

Lý Nghi nói đi là đi, hiến Hạ Trúc Đào hoàn toàn ngẩn người.

Sau đó, vì cũng chẳng dám tin Triệu Thái rồi sẽ sống lại, Hạ Trúc Đào thờ dãi và loay hoay tìm chỗ với ý định sẽ an táng cho Triệu Thái.

Nhưng khi sờ vào bọc áo, Hạ Trúc Đào liền thất sắc:

- Nhất định là gã họ Lý? Giỏi lắm, gã lại dám dùng diệu thủ, lén lấy mất thanh Tuyết Nhận tiểu kiếm đã do lão họ Đào cho ta. Dám hý vọng bốn cô nương, người đừng mong thoát.

Và thế là Hạ Trúc Đào cũng bỏ đi, chỉ còn lại duy nhất mỗi một thi thể của Triệu Thái ở đó.

o O o